
ad

o

u

р

jakuba katalpa

host

cep

1

2

3

4

5

6

doupě

jakuba katalpa

Brno 2017

d

o

u

p

jakuba katalpa

ceřv

Kniha vznikla s laskavým přispěním
Ministerstva kultury ČR, Pražského literárního domu
autorů německého jazyka, Visegrádského fondu
pro literáty a Českého literárního fondu.

© Jakuba Katalpa, 2017

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2017 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-260-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-261-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-262-6 (Formát MobiPocket)

Procházka

Odpoledne se jde Květa po těžké práci projít.

Je příjemný podzimní den. Slunce svítí, ale nepálí tak jako v létě. Nad hlavou Květě stoupá letadlo, nechává za sebou dlouhou bílou čáru.

Je září, měsíc, ve kterém pomalu umírá teplo a rodí se chlad.

Na procházku se Květa oblékla stejně pečlivě, jako kdyby šla do divadla. Kostým s vypasovaným kabátkem (sukně končí pár centimetrů pod kolena), punčochy tělové barvy, čisté střevíce na nízkém podpatku.

Nalíčila se před velkým zrcadlem v hale. Nikdy se nelíčila jinde, přestože v hale bylo šero a Jiří se jí kvůli tomu smál; vlastně ne, opraví se v duchu, zpočátku to bylo jinak, tehdy ještě chromovaný lustr, který v hale visel, uživil všech dvacet žárovek a ona viděla každý pór na své kůži. Žárovky začaly umírat postupně a Jiří je nejprve měnil, balancoval na vysokých štaflích, mezi prsty svíral křehkou skleněnou baňku, ale potom na to začal být příliš starý, jeho tělo ztratilo pružnost a každé stoupnutí na štafle bylo jako přímá výzva smrti. Hala se proto postupně ponořila do tmy, zůstala v ní svítit jediná žárovka, bílá zářivka, kterou na jedno z ramen lustru neochotně našroubovala Ukrajinka bydlící v podkroví.

Šero v hale Květě nevadí, uměla by se nalíčit i potmě. Svou tvář dobře zná. Má zmapovaný každý kousek vlastního těla, všechny žilky tepající pod kůží. Den co den se myje, do sucha drhne ručníkem a natírá krémem a občas si před televizí masíruje lýtka nebo provádí gymnastiku prstů.

Je pyšná na to, že nevypadá na svůj věk.

Pýchu cítí i teď, když si svižně vykračuje Hanspaulkou, na konec Fetrovské ulice, kde zabočí doprava a mírným stoupáním

se vydá ulicí Na Viničních horách k restauraci U Hadovky, v níž si někdy dává tonik. Dnes na něj nemá chuť (přestože v krku ji trochu škrábe od toho, jak tahala balíky zaprášených novin, a hodilo by se něčím to spláchnout).

Chce být co nejdéle na slunci. Mine proto restauraci a pokračuje kolem upravených zahrad a stromů, které zatím neznamenalaly nadcházející podzim a koruny mají zelené.

Prochází se, dokud neucítí ve svalech únavu. Nechce se jí domů, ví však, že kdyby procházku protáhla, druhý den by se jí špatně vstávalo. Nejkratší cestou proto zamíří k vile. Ode_mkne si zahradní branku a hlavní vchod. V hale se na chvíli zastaví a naslouchá, jestli neuslyší Ukrajinku o dvě patra výš. Předem dveřmi svého bytu se přezuje do pantoflí. Pak vejde dovnitř a zamkne za sebou. V kuchyni si uvaří šálek čaje, posadí se s ním do křesla v obývacím pokoji a natáhne nohy před sebe. Zhluboka vydechne, je malátná a ospalá, ale miluje tenhle pocit únavy po náročném dni, odpočinek chutná sladce, je to jako zkoušet plavat v medu nebo v sirupu, dělat líná tempa a všude kolem sebe cítit lepkavou tíhu, té slasti se nic nevyrovná.

Vypije čaj. Zamyslí se nad tím, zda by se neměla jít podívat do sklepa, pokochat se vším, co dnes udělala. Nakonec tu myšlenku zavrhne. Raději si dá další šálek čaje a nakrmí kocoura.

A na závěr dne, jako odměnu, si dopřeje cigaretu, vykouří ji v koupelně (kouř při tom fouká do světlíku) a na sobě má jen podprsenku a punčochy, které ze sebe později opatrně stáhne a odloží do koše se špinavým prádlem.

Polévka

Hoang Thi Anhová připraví k večeři hueskou nudlovou polévku se směsí vepřového a kuřecího masa.

Fotoaparát I

Z výrobní linky firmy Kodak v Rochesteru sjede soustava čoček, objektiv fotoaparátu Kodak Advantix F600, který si později koupí Hideki Ikeda.

Bolest

Akiko Ikedaovou bolí oba chybějící prsy, a tak spolkne dvě tabletky Advilu.

Hádka

Pošťák Bohumil Ptáček se hádá se svou ženou.

Vůně

Květa se probudí v dobré náladě, kolem deváté.

V noční košili přistoupí k oknu, den je jasný a zdá se, že bude stejně pěkně jako včera. Květa ucítí lehké vzrušení, neví, zda bude lepší věnovat se stavbě doupěte ve sklepe, nebo práci na zahradě. Nakonec se rozhodne pro obojí, přes den bude na zahradě a večer sestoupí do sklepa.

Vyzuje si pantofle a na okamžik si ještě lehne, postel nestačila vychladnout, Květa zhluboka natáhne nosem a vdechne vůni vlastního spánku, zpocených lůžkovin a aviváže. Se zavřenými očima tápe po nočním stolku (pouzdro s brýlemi, rozetčená kniha, sklenice s vodou), dokud nenajde lahvičku očních kapek. V poslední době mívá tak suché oči, že jí lékař předepsal umělé slzy. Vykape si postupně obě oči a podobně jako těch skutečných je i umělých slz nadbytek, najdou si cestu ve vráskách na spáncích a zvolna stékají k uším.

Květa leží, dokud vlhkost na její tváři neuschne.

Oblékne se před zrcadlem. Volné kalhoty a blůza s potiskem drobných květin. Řetízek, snubní a zásnubní prsten (před prací na zahradě si je sundá). Kapka parfému do důlku mezi klíčovými kostmi a na zápěstí. Chanel číslo 5 (dostala ho od dcery, protože Marilyn Monroe a tak dále).

Na závěr se Květa učese, vlasy má husté a zdravé, nad čelem a kolem uší stočené do tuhých vln. Mohla by si dovolit jakýkoliv účes, i ve svém věku by mohla experimentovat. Zůstává ale věrná střihu, který objevila před mnoha lety, v době, kdy se narodila Eva.

Napadne ji, že se stejným účesem ji nejspíš i pohřbí, a hned tu myšlenku zažene, nechce myslet na smrt, rozhodně ne takhle

brzy po ránu, navíc když má před sebou řadu úkolů, které čekají na splnění.

V kuchyni je chladno. Kocour Hrášek dočista vylízal misku a stočil se na jedné z židlí. Na Květin příchod reaguje cuknutím ucha, oči však neotevře. Květa ho pohladí po hřbetě a on blaženě zapře, odněkud z hloubi spánku.

Květa si uvaří kávu a v troubě rozpeče dvě žemle, které namaže máslem a marmeládou. Jí pomalu a listuje při tom v jednom z magazínů, které nechala v hale válet její ukrajinská podnájemnice. Časopis má tuhé lesklé stránky a Květa se podivuje nad množstvím módního zboží, které nabízí. Přemýšlí, jestli si ho Ukrajinka (jmenuje se Lara) může ze svého platu lékařky pořídít. Protože pokud ano, pokud má na rozhazování, mohla by jí Květa zvednout nájem.

Potom časopis zaklapne a zbytek snídaně dojí vestoje, u kuchyňské linky.

Hlína na zahradě je měkká a teplá.

Květa klečí na polstrované podložce a pleje. Plevel hází do plastového kbelíku, který později odnese na konec zahrady a vysype na kompost.

Na zahradě kvetou jiřiny, plaménky a hortenzie. Růže jsou ošetřené postřikem proti mšicím a stále mají spoustu poupat. Květa pozorně provléká ruku mezi trny a ostrými zahradnickými nůžkami likviduje vlky, které na některých růžích vyrážejí.

Myslí při tom na Jiřího. Pokaždé, když bylo pěkně, pomohla mu na lavičku v zahradě, aby se nechal prohřát od sluníčka. Dohlédla na to, aby měl po ruce dost vody a kousek ovoce. A noviny, i když po druhé mrtvici už nedokázal přečíst ani titulky

hlavních zpráv. Ale vypadalo to tak normálně. Ona zahradničila a její muž odpočíval s čerstvým výtiskem novin.

Z úst mu takřka nepřetržitě vycházel pramínek slin. Květa čas od času vstala, vylovila kapesník a otřela mu rty.

Mohla by takhle žít věčně.

Malý kousek vlastní země (železný plot natřený zelenou barvou), sladce vonící tráva, ptáci peroucí se ve větvích jabloně.

Ona a Jiří.

On je na ní závislý jako nemluvně.

Ona cítí sladké trnutí plynoucí z vědomí, že její život má smysl.

Někdo ji potřebuje.

Ruce má pevné a rovná ramena; není pod tím břemenem ani trochu schýlená.

Ráda pečuje o svého muže.

Druhá mrtvice ho zabije, řekl lékař. (A přijde? zeptala se ho tenkrát a on pokrčil rameny, díval se někam za ni.)

Nezabila ho, ale udělala ho ještě bezmocnějším.

Špatně polykal, musela ho krmit tekutou stravou.

Nepoznával ji, a pokud ano, nedával to na sobě znát, tvář mu ztuhla v neměnném šklebu, s jedním okem přivřeným a věčně povoleným koutkem úst.

Ty můj miláčku, říkala Květa každé ráno, když musela převlékat polštář promočený slinami.

Eva jí radila, ať ho dá do ústavu. Eva byla se vším rychle hotová.

Květa rázně vstane a zajde si do zahradního domku pro nůžky na trávu.

Do ústavu!

Skloní se nad trávu, která je přerostlá a padá přes obrubník na zahradní cestičku.

Dokud budu mít zdravé ruce a nohy, dokážu se o tvého otce postarat, řekla Evě. Cítila v sobě obrovskou sílu a odhodlání.

Dokážu to, říkala si pokaždé, když Jiřímu měnila pleny a ošetřovala ho zásypem jako dítě.

Jako kdysi Evu.

Když Květa dojde na konec cestičky, narovná se.

Má vlhko v podpaží a mezi prsy.

Pot a Chanel 5.

Košťetem zametá ostříhanou trávu.

Z večerky naproti ji pozoruje stará Vietnamka.

Kocour, který celý den podřimoval na sluníčku, právě ulovil malého ptáčka.

A mandloň, stojící na konci ulice, jako první ucítí nadcházející podzim a lehce zašumí větvemi.

Pozdě odpoledne Květa pracuje ve sklepě.

Dobře si promyslela, jak by mělo doupě vypadat.

Sklep pod vilou je rozlehlý, rozdělený do několika částí. Je tu místnost plná kompotů a zavařenin, kumbál sloužící jako odkladiště nepotřebných věcí, kotelna. Kdysi tu bydlelo služebnictvo. Kuchařka a panská. Obě nosily naškrobenou zástěru a pohodlné, dobře vyšlápnuté boty. Okny, která jsou vysoko a zároveň na úrovni země, se dívaly do zahrady. Do služby je povolával elektrický zvonek, umístěný na chodbě.

Jednou z místností, které ve sklepě zůstaly, je prádelna. Stojí v ní stará pračka a mandl. Oboje funguje, a přestože Květu děsí zvuky, které přístroje při práci vydávají, nevidí důvod je

měnit. Pere každých čtrnáct dní a prádlo věší na drátěný sušák postavený u zdi.

Balíky novin Květa nosí z komory, malé místnůstky na samém konci sklepní chodby. Noviny jsou v ní vyskládané od podlahy ke stropu, každý ročník v samostatném balíčku, převázaném provázkem.

Noviny a časopisy skladovali už Jiřího rodiče, ve sklepě je skoro celé dvacáté století, konzervované v papíře a tiskařské černi; zapáchající revoluce a státní převraty křičí velkými písmeny, módní vlny, od korzetů po podprsenky, se přelévají na stránkách, které se Květě pomalu rozpadají v rukou. Žádné číslo denního tisku nepřišlo nazmar (Květa na ně nesměla ani oloupat brambory), všechno se archivovalo v podzemí.

Z komory do místnosti, ve které vzniká doupě, je to přesně dvacet kroků. Květa tu vzdálenost překonává s pootevřenými ústy a lehkou hlavou. Na nohou má pevné boty, které nosí na zahradu. Pečlivě je očistila od hlíny.

Doupě je středně velká místnost naproti schodišti. Má malé okno s dřevěným parapetem, z něhož se loupe barva. Podlaha je betonová. Stěny jsou vymalované na bílo, u stropu visí lustr s kovovým stínítkem. Dveře jsou bytelné a přesně doléhají k zárubni.

Ve třicátých letech a ještě za války pokoj obývala služka. Květa ji zná z vyprávění. Stínová postava, kterou navzdory všem předpokladům potkalo nečekané štěstí: pár let po válce se provdala za správného muže a stala se paní tajemníkovou. Složila řidičské zkoušky a jednoho dne přijela před vilu svých bývalých zaměstnavatelů, ze zadního sedadla lesklého černého auta vytáhla škatuli s dorty a vnutila se do domu, do malé části, která Jiřího rodičům zůstala po jeho vyvlastnění. Usadila se v kuchyni a začala zeširoka vykládat o svém novém životě. Při tom polykala rakvičky se šlehačkou a čokoládové trubičky.

Nesundala si ani rukavice, vzpomínala se znechucením Jiřího maminka. A dorty snědla všechny.

Balíky s novinami Květa pokládá ke stěnám místnosti. Jako by stavěla cihlovou zeď. Nejprve ji má do výšky prsou, pak ramen a nakonec očí. Oddaluje chvíli, kdy si bude muset přinést štafle a začít noviny skládat těsně pod strop. Zatím obložila dvě stěny. Každý den udělá malý kousek. Postupuje po krůčkách, tak jako vždycky, a ví, že nakonec dosáhne svého.

Okno je pro ni oříškem. Vede do zahrady, k záhonu s mrkví, cibulí a pórkem. Chrání ho hustá mříž, pevně zasazená ve zdech domu. Přesto představuje riziko, slabinu v opevnění.

Během rozhodování, zda okno zakrýt, nebo nechat být, Květa vypije několik šálků čaje. Vzpomene si na Jiřího. Často mluvil o své práci. Říkal, že denní světlo a to, kam dopadá, je pro strukturu budovy stejně důležité jako nosné zdi.

Květa se jde podívat, kam ve sklepní místnosti dopadá světlo. Několik neduživých paprsků podzimního slunce se rozbíhá po šedé podlaze.

Na Květu to neudělá žádný dojem.

Rozhodne se okno zakrýt.

Večer s tužkou a papírem v ruce počítá, co všechno bude potřebovat.

Hřebíky.

Vrutý a hmoždinky.

Vrtačku.

Petlici na dveře.

Strojní olej, aby mohla promazat zámek a klíč se v něm lehce otáčel.

A potom vnitřní vybavení.

Přímotop.

Matraci.

Plastové nádoby.

Květa vstane a projde se po pokoji. Z toho, jak tahala balíky s novinami, ji bolí ramena. Je unavená a současně plná energie, poprvé od Jiřího pohřbu si připadá užitečná.

Nádoby na fekálie, napadá ji. Kbelík s víkem a bažanta. Nebo zavařovačku.

Praktické záležitosti ji trochu znepokojují. Jak často bude potřeba nádoby vynášet? A kolik váží takový kbelík plný...

Unese ho?

Nadechne se a zprudka vydechne. Nechce si teď lámat hlavu věcmi, které může vyřešit později.

Cigaretu?

Možná.

Nejdřív zavolá kocoura.

Květa stojí na schodišti. Přes ramena si přehodila svetr, protože venku už je zima. Volá Hráška. Tmavě mourovatý kocour se vynoří z tavníku u branky, s pyšně vztyčeným ocasem jde po zahradní cestičce jako předvoj Ukrajinky Lary, která se odněkud vrací domů. Za ruku vede svou dceru a Květa si pomyslí, že je příliš pozdě na to, aby tak malé dítě bylo venku. Ustoupí, aby kolem ní žena mohla projít, a pak co nejtíšeji nasaje vzduch.

Lara voní.

Květě se její vůně líbí, ale nechce se ptát, jaký parfém Ukrajinka používá. Místo toho k sobě tiskne kocoura, usmívá se a myslí na doupě, které staví v podzemí vily, tak aby to Lara nevěděla, aby neměla ani tušení, že prostor pod jejíma nohama ožije, že bývalý služčín pokojík bude znovu obydlí.

Nákup

Hobbymarket Květe připomíná moře. Chvilí nedává pozor, a je v něm ztracená. Z reproduktorů se ozývá hudba, lesklé vozíky naplněné zbožím sebevědomě křížují pravoúhlé uličky.

Květa zůstane stát u vchodu, zamračeně se rozhlíží a pak se odhodlaně vydá vpřed. Je čtvrtceční dopoledne a ona předpokládala, že obchod bude prázdný. Už na parkovišti pochopila, že se plete, většina míst byla zabraná.

Vozík, který Květa tlačí před sebou, má špatné kolečko, neustále zatáčí doprava. Rozčiluje ji to. Nakonec se v oddělení s koupelnovými doplňky skloní a pozorně kolečka prozkoumá. Zjistí, že jedno je omotané špinavým kusem látky. Znechuceně ji vezme do dvou prstů a táhne, dokud ji neodmotá. Odpadkový koš hledá marně, a tak látku pověsí na okraj vany. Doufá, že ji při tom nikdo neviděl. S vozíkem, který díky jejímu zákroku jede tak, jak má, mívá nablýskaná zrcadla, chromované armatury a osušky srovnané do komínků.

Trpělivě vyhlíží oddělení s hřebíčky, šrouby a elektrickým nářadím.

Kdykoliv v minulosti potřebovala něco v železářství, chodila do malého krámků v Dejvicích. S ochotným majitelem konzultovala průměr hmoždinek i délku řetízku ke špuntu od vany. Také při budování koupelny jí jako první přišlo na mysl dejvické železářství. Vzápětí si uvědomila, že to není dobrý nápad, že by bylo lepší udělat nákup anonymně.

V hobbymarketu na okraji Prahy si jí nikdo nevšímá. Mohla by tu zůstat do večera, ohmatávat zboží vystavené v policích, a nikomu by to nepřipadalo podivné. Kromě ní. Zvláštní osamocenosť, kterou generuje dav, Květu sklíčuje.

Projde kolem kuchyní a sekaček na trávu. Potom stráví milou půlhodinku v oddělení zahrady. Množství rostlin, které obchod nabízí, ji ohromuje. Když narazí na sáčky s cibulkami jarních květin, zasní se. Co všechno by mohla ještě zasázat na zahradu! Rozšířit záhony nebo založit nové.

Donutí se sáček s cibulkami odložit. Přijela sem pro jiné věci. Opět překypuje zodpovědností. Cílevědomě se chopí vozíku a konečně dorazí do oddělení se šrouby a hřebíčky.

Nakupuje podle seznamu. K výběru vrtačky musí přizvat zaměstnance marketu. Je oblečený do zářivě červeného trička a vysvětluje jí rozdíl mezi elektrickou a akumulátorovou vrtačkou. K vrtačce, kterou si Květa vybere, jí přidá ještě sadu vrtáků.

Po dvou vyčerpávajících hodinách si Květa odváží nákup k autu. Je spokojená, pořídila všechno, co potřebuje, včetně dvou dřevěných desek, kterými v doupěti zakryje okno.

Ráda by si ještě před odjezdem dala cigaretu, ale nechce kouřit na parkovišti. Posadí se za volant a pečlivě si zapne pás. Zelený volkswagen zdědila po Jiřím a nikdy se s ním úplně nesžila, je opatrná a loudavá řidička, blinkry vyhazuje daleko před křižovatkou a složitější dopravní situace v ní probouzejí zmatek.

Domů dojede bez úhony. Pár minut sedí v garáži a poslouchá cvakání chladnoucího motoru. Pak odnáší nákup do sklepa. A k obědu si dá kuřecí řízek, hodí ho na pánev a zprudka opečé.

Fialky

V noci se Kvěťe zdá o železářství v Dejvicích. Ve snu připomíná cukrárnu, do které ji jako dítě vodila maminka. Na pultě se třpytí skleněné nádoby s bonbóny. Za pultem stojí v modrém plášti pan Horák, který k maminčinu nákupu pokaždé přidal cukrový špalek nebo lékořicový suk navíc.

Květa žádá pana Horáka o balíček hřebíků s kalenou špičkou. Dostane je v hnědém papírovém kornoutu. Poděkuje a vyjde před krám. Místo na chodníku se náhle ocitne před vilou, kde prožila většinu svého dospělého života. Při pohledu na velký šedivý dům se Kvěťe sevře srdce. Ruka, v níž drží kornout s hřebíky, ochabne. Ztuhlými prsty kornout rozbalí a překvapeně zjistí, že místo hřebíků jí pan Horák zabalil fialky, drobné průsvitné bonbóny.

Dojme ji to.

Probudí se uprostřed noci. Posadí se na posteli a dlouho jazykem v ústech hledá sladkost, kterou si pamatuje z dětství.

Podlaha

Zatímco její dcera počítá tržbu, Hoang Thi Anhová vytírá podlahu obchodu.

Má na sobě zástěru a gumové rukavice, které jsou jí velké. Když se narovná a hřbetem ruky si otře čelo, na vlasech jí zůstane bílá pěna.

Fotoaparát II

Kodak, který si později na Ridgewood Avenue koupí Hideki Ikeda, je vyrovnán na paletu s ostatními fotoaparáty a připraven k odeslání.

Hygiena

Akiko Ikedaová si čistí zuby. Do umyvadla plive krev z podrážděných dásní. Může za to chemoterapie.

Nohy

Bohumil Ptáček si máčí nohy v lavoru s teplou vodou. Manželka, která mu bude stříhat nehty, si připravuje nůžky.

Dětství

Květa vyrostla ve velkém bytě na Vinohradech.

Čtyři pokoje, malý pokojík pro služku, kuchyně s pastelově vymalovanými stěnami a kachlovými kamny.

Slunce vcházející vysokými dělenými okny, teplé dubové parkety, perská kočka, pro kterou má otec slabost a která líná na vlněné koberce.

V jednom z pokojů tři postele pro tři sestry: Bělu, Annu a Květu.

Běla je nejstarší, narodila se v době, kdy se tavily zvony a odlévala se z nich děla.

Anna je prostřední. Ráda chodívá po špičkách a každý večer zvedá přehozy na postelích a ujišťuje se, že pod nimi nejsou bubáci.

A na nejmladší Květu se často zapomíná. Je drobná a málokdy o sobě dává vědět.

Otec všech tří sester pracuje jako úředník. Nosí trojdílný oblek a voní tabákem. Má klidný hluboký hlas a při čtení si nasazuje cvikr. Doma si obouvá plstěné trepky, lehké jako peříčko. Kdykoliv se k tomu naskytne příležitost, Květa mu trepky vezme a použije je jako postel pro své panenky a vycpaná zvířata.

Pan Svoboda odchází ráno do úřadu a domů se vrací na oběd. Obědvá sám, protože dvě nejstarší dcery jsou ještě ve škole a Květa se najedla spolu s maminkou a služkou v kuchyni. Po obědě si Květina otec natáhne nohy a rozepne vestu. Z kapsy vyloví hodinky, mračí se na ně a všelijak vzdychá; z toho Květa pozná, že by se měl vrátit do práce a že se mu nechce.

Po otcově odchodu se v jídelně vznáší jeho vůně. Služebná sklízí ze stolu a Květina maminka se posadí do výklenku u okna s novinami.

Květa je neklidná a chtěla by jít ven, obzvlášť když za okny svítí slunce. Ví však, že musí počkat, dokud služebná nedomyje nádobí, nebo matka nedočte noviny.

Procházka, na kterou se pak s některou z žen vydá, je obvykle krátká a neuspokojivá. Služebná nemá o pobyt na čerstvém vzduchu zájem a svižným krokem žene Květu Riegrovými sady, zatímco matka Květu neustále napomíná, aby chodila rovně a nezapomínala zdravit.

Květa má mnohem raději nedělní výlety, při nichž se celá rodina vydává za Prahu. Předchází jim důkladná příprava, při které se sestry navléknou do silných punčoch a pevných bot. Každá z nich dostane slaměnou kabelu, ve které je bílý chléb, kousek pečeně a skleněná lahev s malinovou. Otec si oblékne soukenné šaty a na hlavu posadí klobouk. Květa a její sestry vědí, že jedna z otcových kapes ukrývá karty, Černého Petra, které pro ně nakreslil a vystříhal z tvrdého papíru.

Příroda, kam je otec bere, je jako otevřená kniha. Stromy i ptáci mají svá jména a dívky se je učí znát. V zapamatování jmen ptáků vyniká především Běla, je o třináct let starší než Květa, a tudíž skoro dospělá. Po obrně, kterou prodělala v dětství, kulhá, a udává proto tempo celé procházky. Zpočátku to Květě vyhovuje, jsou jí čtyři roky a chodí pomalu. Později, jakmile jí nohy zesílí, si její chůze najde vlastní rytmus a Běla začne Květě připadat nesnesitelně pomalá.

Matka výlety za Prahu miluje stejně jako její tři dcery. Je veselá a směje se mnohem víc, než když jsou doma. Květa má pocit, jako by při odjezdu z Prahy opouštěl matčinu tvář neviditelný šedý závoj, její oči jsou jasnější a ústa uvolněná.

Na výletě na Zbraslav Květa poprvé vidí maminku kouřit.

Sedí na lesní mýtině, kam je zavedla úzká pěšina, a otec si právě zapálil krátký doutníček. Maminka se k němu nakloní a něco mu pošeptá, on se usměje a podá jí ho. Květa s údivem

sleduje, jak si maminka vkládá doutníček mezi rty, zaklání hlavu a vypouští k nebi proužek dýmu. Vypadá v tu chvíli jako cizí žena a Květa se vyděsí, takhle svou maminku nezná. Něco v Květiných vytřeštěných očích přitáhne maminčin pohled. Věnuje Květě uklidňující úsměv, vrátí doutník otci a přitáhne si Květu k sobě; Květa z ní cítí tabák a jemné toaletní mýdlo, a to je tak zvláštní spojení, že se jí z toho udělá úzko.

Dívka v puntíkatých šatech

Stáří zatím není tak hrozné, jak se Květa obávala.

Z nevyčerpatelné škály příznaků, signalizujících úpadek, ji ještě nepostihlo téměř nic.

Trochu se scvrkla a přišla o několik zubů.

Zešedivěla, naštěstí elegantně, do stříbrna, ne do ohavné amoniakové žluti.

Občas ji bolí klouby a hůř slyší, což není žádná škoda, protože málokdo dnes říká něco, co by stálo za pozornost.

Kdysi si myslela, že to bude horší.

Když jí bylo dvacet let, seděla v puntíkatých šatech a slamáku na lodičce uprostřed Vltavy. Naproti ní nervózně poposedával mladík (na jméno si už Květa nevzpomíná, setkala se s ním párkrát, ještě před Jiřím) a díval se na ni zbožňujícím pohledem. Měl obrovský nos, dlouhý a zahnutý, a díky slunci, které měl v zádech, házela jeho tvář neobvyklý stín, nos jako tenké ukazovátko mířil přímo ke Střeleckému ostrovu. Květa pozorovala ten stín a vodu (červencová řeka je pomalu a líně mýjela) a věřila, že nikdy nezestárne.

Časem se to změnilo. Potkala Jiřího a poté, co jejím tělem prošly tři děti (první dvě potratila), si všimla jistého opotřebení. Píchalo jí v zádech. Čas od času jí otekly nohy. Břícho ztratilo tvar.

Navíc tu byla sešlost, kterou viděla u svých rodičů; ti se nechali postupujícím věkem zcela vyplenit.

S nepříjemným zatrnutím si uvědomila, že stárnutí se týká i jí.

Měla strach, že to bude jako ocitnout se v bouři. Že náhle ohluchne a oslepne, ztratí jistotu. Stěny jejích cév se ztenčí a srdce bude místo krve pumpovat obarvenou vodu.

Čekala, kdy se to zlomí, které z narozenin ji přenesou do tolik obávané životní etapy.

A pak jednoho dne zjistila, že se to stalo postupně. Stárnout bylo jako ponořit se do proudu vody a nechat ze sebe smývat vrstvu za vrstvou. Zůstávala sama sebou, a zároveň se měnila.

Jiří stárl společně s ní.

To se jí líbilo. Že mají pořád stejnou cestu.

Mlčenlivé sepětí (když si našla první šedivý vlas, prozkoumala Jiřího kštici a uviděla jich hned několik) a možnost o něj pečovat.

Po přestálých mrtvicích ji Jiří potřeboval víc než kdykoliv předtím. Měla v sobě dost síly, aby se o něj postarala. Každý den mu vařila čerstvé jídlo, a protože většinu času trávil v posteli, dohlížela na to, aby neměl proleženiny.

Když Jiří zemřel, připadala si podvedená. Opustil ji a nechal ji tu s plnou náručí citu, s nímž si nevěděla rady. Bylo to, jako by se musela zastavit uprostřed rychlého běhu, svaly se jí ještě chvěly a tělo volalo po dalším pohybu.

Co se mnou bude? pomyslela si na jeho pohřbu.

Obřadní síň voněla liliemi a Eva, která stála vedle ní, se dívala na hodinky, jako kdyby chtěla otcovu kremaci urychlit.

Prázdnota, kterou cítila po odchodu svého manžela, byla obrovská. Hrozilo, že Květu do sebe vtáhne a úplně rozloží.

Chyběl jí jeho dech.

Vůně.

To, jak zalykavě a ochraptěle volal v posledních dnech její jméno.

Měla pro sebe a pro Jiřího naplánovaný dlouhý život.

Stáří trvajících několik desetiletí.

Chtěla se s ním dívat na televizi a poslouchat rozhlas. Naučit se bridž. Zajít do divadla. Poradit se o tom, co by bylo nejlepši vysadit na zeleninový záhon.

Chtěla pokračovat v životě, na jaký byla zvyklá.

Prvními nocemi po Jiřího smrti se prokouřila. Musela něco dělat s rukama, třásly se jí. Zapalovala si jednu cigaretu od druhé. Ticho, které kolem ní panovalo, ji znervózňovalo. Přála si, aby Ukrajinka v podkroví uspořádala hlučnou diskotéku. Aby se venku porvali psi. Aby přišla Eva a zapnula rádio.

Hučelo jí v uších. Jako kdyby seděla u vodopádu. Noc zvolna přešla ve svítání (první, druhé, třetí) a ona dřímala v kuchyni nad plným popelníkem.

Věděla, že by se měla vzbudit.

Nakrmit kocoura.

Opláchnout nádobí.

Umýt se.

Její smysl pro povinnost, vycvičený dlouhými roky manželství, fungoval dokonale.

Nakonec ji donutil udělat všechno, co od ní lidé (Eva) očekávali: omezila kouření, vytrídila Jiřího věci a část jich odnesla do charity, pravidelně uklízela a chodila na nákupy, a začala dokonce vařit podle blbečka, který každou neděli šaškoval v televizi.

Ještě toho máš hodně před sebou, řekla jí Eva.

A ona přikývla, přestože samota kolem ní se rozlévala jako moře a škubala za každé vlákno jejího těla.

Od lékaře dostala předpis na antidepresiva. Den za dnem polykala umělé štěstí a zapíjela ho sklenicí vody. Moc to nepomáhalo. Připadala si vnitřně prázdná, jako vydlabaná.

Dívka v puntikátých šatech, kterou v sobě navzdory věku občas cítila, byla pryč.

Okno

Září je teplé.

Květa sklízí poslední rajčata, cukety a mrkev. Mrkev nosí rovnou do kuchyně. Strouhá si ji s jablkem nebo z ní vaří polévku. Jednou, když prochází kolem vietnamské večerky naproti svému domu, zajde ze zvědavosti dovnitř. Kilo mrkve tu prodávají za pětadvacet korun. Květě se to zdá nehorázné. Nic si nekoupí. Prodavačka se na ni přesto usmívá a stará Vietnamka, která sedí před obchodem, ji zdraví jako starou známou. Ze svého místa na skládací dřevěné židliče má Květin dům a část zahrady jako na dlani. Květa si to s nepříjemným mrazením uvědomí a rozhodne se být ještě opatrnější než dosud.

Práce ve sklepech zdárně pokračuje. Novinami jsou obložené všechny tři stěny; tu, ve které jsou dveře, Květa obkládat nebude.

Na konci září Květa překoná iracionální strach z vrtačky, provrtá otvory do prken, kterými v budoucnu zakryje okno, a předtím, než začne vrtat do zdi, si na ni tužkou udělá značky. Zeď se vrtačce vzpouzí, Květa na ni musí tlačit vši silou a přísahala by, že od vrtáku odletují jiskry.

Odhodlaně a zarputile se dobývá do základů domu. Když je hotová, vyčerpaně vrtačku odloží a otře si čelo. Chvilí odpočívá. Špinavým oknem se dívá ven, na záhon. Je zrytý a pečlivě vypletý. Květa pocítí uspokojení. Všimne si, že na mříži chránící okno se zachytila vlákna babího léta. Lesknou se na slunci a Květa si představuje malé pavoučky, kteří je utkali.

Potom se vrátí k práci. Vezme hmoždinky a kladivem je zatluče do dř, které vyvrtala u okna. Zadýchá se u toho a rozkašle. Měla by být rozumná a zbytek dodělat zítra. Má však chuť vypořádat se s oknem co nejrychleji, ucpat tuhle díru vytrubující do světa, že za ní je prázdná místnost.

Osm křížových šroubů, čtyři do každé desky. Proniknou do hmoždinek a přichytí desky ke zdi. Květu, ohánějící se šroubovákem, rozbolí zápěstí.

Kašlu na to, řekne, ale šroubuje dál.

Konečně má hotovo. Místnost teď osvětluje jen žárovka u stropu. Vypadá to tu jako v novinovém archivu. Chybí jen badatelský stolek a židlička. Květa se ušklíbne. Naplňuje ji pocit vítězství, který nemůže potlačit ani fakt, že ještě nesebrala odvalu, aby s pomocí štaflí naskládala noviny úplně nahoru.

Večer si ve sprše zpívá. Úryvky z Bizetovy *Carmen*.

Toreadore smělý, pozor si dej.

V dobré náladě se maže tělovým mlékem a prsty se snaží rozmasírovat vrásky kolem očí a úst.

Před spaním si vyluští křížovku.

Silný cit na pět.

Usne s rozsvícenou lampičkou a brýlemi na špičce nosu.

Narozeniny

Jedenáctého září slaví Květa sedmdesáté druhé narozeniny.

Jsou to už druhé narozeniny bez Jiřího. Když si to uvědomí, pocítí smutek. Ráno si vypije kávu a pak se pustí do pečení bábovky. Odpoledne přijde Eva. Květa si je jistá tím, že přinese dorty od cukráře, suché a drolivé korpusy plné rostlinného tuku a kakaové polevy, které hned po Evině odchodu vyhodí.

Navzdory tomu, že má Květa narozeniny, se opět budou přít o dům.

Čas pracuje v Květin neprospěch, každý rok navíc je munice do Eviny zbraně; jednoho dne bude Květa tak stará, že Eviným argumentům podlehne a nabídne vilu k prodeji. Zatím se však cítí dobře. Nevidí důvod, proč by se nemohla postarat nejen o sebe, ale i o dům.

Řekne to Evě.

Ukáže jí vypletou a dokonale obhospodařovanou zahradu. Pořád mám dost sil, upozorní ji.

Píseň

Hoang Thi Anhová leží na rozkládací pohovce a v duchu si představuje jídla, která připravovala, když ještě žila v Hanoji.

Dušené hovězí na badyánu.

Jarní závitky cha gio.

Rybí karbanátky s koprem.

Bydleli v malém domku o dvou místnostech, ona s Tuanem obývali větší místnost, která byla zároveň kuchyní, a děti, dcera Suong a syn Thu, spaly v zadním pokoji s úzkým oknem zakrytým bambusovou roletou a s hliněnou podlahou.

Žili na samém okraji města, a tak v noci Hoang slýchala štěkot psů a cupitání švábů, tichounký šelest, s nímž hmyzí nožičky překonávaly překážky, které se jim objevily v cestě, bambusové rohože, sandály s gumovou podrážkou, zapomenutý pařáček na rýži, prázdné vědro s kovovou naběračkou.

Spát v kuchyni bylo uklidňující. Ve vzduchu se vznášela vůně koření a z ohniště vycházelo teplo. Za úplňku dovnitř pronikalo měsíční světlo a hrnce a pánve rozvěšené na zdech se stříbrně leskly. Rýže rozsypaná na zemi zářila jako Suonginy mléčné zoubky a zrcadlo v měděném rámu se potáhlo perleťovou blankou.

Během úplňkových nocí spal Tuan obzvláště neklidně. Tvář měl staženou a hlasitě vzdychal, převracel se na rohoži a někdy se v polospánku posadil, takže mu Hoang musela položit ruku na prsa a tiše prozpěvovat. Zнала spoustu písniček a říkadel, většinu z nich ji naučila matka.

Nožičky jako knedlíčky.

Tváříčky jako dva nadýchané bochánky.

Zadeček jako kopeček rýže.

Hoanžina matka v dětství zažila hlad a skoro všechny její ukolébavky obsahovaly zmínku o jídle.

Jazýček jako plátek zázvoru.

Hoang je za úplňkových nocí zpívala svému nepokojnému muži a občas se stalo, že jí z toho začalo kručet v břiše. V takovém případě se zabalila do deky, posadila na stoličku k vychládajícímu ohništi a s myšlenkami zavinutými do sebe soustředěně pojídala, co se jí podařilo ukořistit v kuchyňských policích — zbytky sladkokyselé omáčky, bambusové výhonky, nakládané sójové boby, sušené švestky.

Milovala chvíle samoty uprostřed noci. Dům se plnil oddechováním spáčů a ona sama byla spokojená a šťastná, olizovala si z prstů sladkou šťávu z banánových placiček a cítila, že vše je tak, jak má být. Tiše si broukala, ukolébavky patřily k jejímu životu; když je přestala zpívat dětem, začala je zpívat svému muži a on při nich opravdu usínal, jazýček jako plátek zázvoru a ouška jako poupata pivoňek naložená v cukru.

O tři desetiletí později Hoang skončila v Praze, ve městě, o kterém kdysi ani netušila, že existuje.

Hoang se převrací z boku na bok na měkce polstrované pohovce, kterou koupili v obrovském obchodním domě.

Stejně jako v Hanoji, i tady bydlí ve dvou pokojích, ale na rozdíl od domku, ve kterém vchovala děti a který měl střechu z vlnitého plechu, pokoje v pražském domě mají podlahu z naleštěných parket a vysoké stropy.

Místo měsíčního světla sem proniká oranžová záře lamp.

Tuan zemřel a jeho tělo zůstalo ve Vietnamu, Hoang sem před deseti lety přiletěla jen se svou dcerou. Syn Thu už v Praze nějakou dobu žil.

Přestože jsou noci v Praze jiné než ty, na které byla Hoang zvyklá z domova, nepřipadá si smutná. Neustále má po ruce

pytlíček kandovaného zázvoru. Sladce ji štípe na jazyku. A když nemůže spát, stáhne si deku na zem a vyspí se na podlaze, ačkoliv dobře ví, že ji dcera, která si snadno zvykla na evropský způsob spaní na vysokých postelích, druhý den vyplísí.

Jako pes, mami, řekne jí. Spíš na podlaze jako pes.

A Hoang se na ni usměje, kousek zázvoru si přidrží mezi zuby, ty můj knedlíčku, řekne jí a zpod jazyka jí vyprýští písnička, kterou ji naučila matka, s veselou a lehkou melodií, a vrásky, které má Suong na čele, se prohloubí o něco víc, protože Suong si odjakživa se vším dělá starosti, zatímco Hoang prochází životem spokojeně a s radostí.

I v Praze má chuť zpívat.

Chemoterapie

Akiko Ikedaová váží čtyřicet pět kilogramů a měří metr šedesát.

Má oválnou tvář, rovné bílé zuby a před začátkem chemoterapie měla husté černé vlasy; teď už déle než dva měsíce skrývá pod šátkem holou hlavu.

V nemocnici, kam Akiko dochází, je prosklená kavárna s výhledem na parkoviště.

Když ji sestry odpojí od kapačky, která jí čtyři hodiny přivádí do krve jedy, Akiko se nedokáže nejmíň půl hodiny pohnout. Hideki sedí u jejího lůžka, v ruce drží pohárek se sladkým čajem a neúspěšně se jí ho pokouší nabídnout. Akiko se mlčky dívá na protější stěnu (bílá, několik grafik v plastových rámech) a časem se něco pohne v jejím obličejí, šklubne rty nebo rychleji zamrká, vydá jednoznačný a čitelný signál, takže Hideki zvedne ze stolku kovovou misku ve tvaru ledviny a Akiko do ní zvrátí všechno, co má v žaludku. Potom si otře ústa, ještě chvíli sedí (Hideki mezitím vypije její čaj), a nakonec se zvedne, vklouzne do bot a zavěšená do Hidekiho odchází.

Kavárna v přízemí bývá poloprázdná. Jsou v ní umělohmotné stolky a nepohodlné židličky. Na zdech visí barevné reprodukcce, které Akiko připomínají řez vnitřními orgány, nasnímaný elektronickým mikroskopem.

Na podlaze leží světle zelené linoleum a žena, jež v kavárně obsluhuje, nosí boty s gumovou podrážkou, které při setkání s podlahou hlasitě mlaskají.

Akiko si pokaždé objedná ovocný koláč a kávu. Na chemoterapii chodí obden, jednotlivé kousky koláče tak od sebe odděluje pouhých osmačtyřicet hodin.

Akiko koláč nikdy nesní celý, protože po chemoterapii má úplně scvrklý žaludek. Pouze se v něm porýpe vidličkou, ale

většinou ho nechá nedotčený, tmavé borůvky přelité lesklým želé a na okrajích připečené.

Hideki sedí sklesle vedle ní. Akiko ví, že by se jí nejraději dotkl, ale netroufá si. Má strach, že by ho odbyla. Okamžiky v kavárně patří jen jí. Zatímco Akičinými žilami koluje toxický koktejl ničící přemnožené rakovinné buňky, ona se dívá z okna a neznatelně se usmívá.

Nechodí do nemocnice na chemoterapii, ale do kavárny.

Podívej, řekne Akiko a ukáže na parkoviště, kde právě zastavil červený cadillac z osmdesátých let.

Oběma se tahle auta líbí, Hideki dokonce kdysi uvažoval o tom, že by si podobný vůz pořídil. Z nablýskaného cadillacu vystoupí malý tlouštík, k zarudlému obličejí si tiskne kapesník a dveře automobilu zavírá opatrně, jako by je hladil.

Akiko brzy ztratí o cadillac zájem. Hideki úzkostlivě pozoruje její tvář. V kapse saka má roličku igelitových sáčků, kdyby se jí udělalo špatně a nestihla to na toaletu. Když v září začali do kavárny chodit, Akiko se několikrát pozvracela přímo u stolku.

Rakovina a její léčba je naučila počítat se vším, běžně s sebou teď kromě igelitových sáčků nosí vlhčené ubrousky, toaletní papír, léky na bolest a obvazy, kterými si Akiko někdy stahuje hrud.

Po odchodu z kavárny míjejí cestou k vlastnímu autu zaparkovaný cadillac. Hideki se ho dotkne, nejprve špičkou prstu a potom na kapotu položí dlaň. Na zářivě červené barvě zůstane otisk vlhké ruky, Hideki se nejprve cítí provinile, ale o něco později ho naplní škodolibá radost.

Láska

Štafle jsou zacákané od barvy.

Jejich nohy spojuje tenký řetízek, Květa jeho pevnost vyzkouší prstem.

Vzdychne. Ruce založí na prsou. Přimhouřenýma očima štafle pozoruje.

Ráno je odvěkla do doupěte a potom si šla nahoru vypít šálek čaje. Poslechla si rozhlasový pořad se známým kardiochirurgem. Varoval před abdominální obezitou. To slovo ji zaujalo. Abdominální, opakovala si pro sebe. Jestlipak by Ukrajinka bydlící v podkroví věděla, co to znamená? Květa usoudila, že nejspíš ano, je přece lékařka. Moderátorka v rozhlase se rozloučila s kardiochirurgem. Srdečně. Květa si vyhrnula svetr a zkoumala své břicho. Pak se opřela o stůl. Pomyšlení na štafle ve sklepe ji deprimovalo. Uvažovala, že si dá další šálek čaje. Udělala by cokoliv, jen aby odsunula chvíli, kdy bude muset na štafle stoupnout. Nakonec si rázně zakázala čaj i další pesimistické myšlenky, převlékla se do kalhot a pracovní blůzy a vydala se do sklepa.

Štafle, postavené u stěny obložené balíky novin, se na ni šklebí jako rozjívěné písmeno A. Květa k nim přistoupí. Nesmím dát najevo strach, umiňuje si. Je to podobné jako se psem. Zvíře vycítí, že se člověk bojí, a kousne. Květa odhodlaně položí nohu na první příčku štaflí. Krátce se zamyslí, dá nohu dolů. Zuje si boty a stáhne ponožky. Do ruky vezme balík novin a bosa vyšplhá na vrchol štaflí. Novinový balík se vejde přesně do mezery pod stropem, nad ním zůstane necelý centimetr volného místa, který se Květa rozhodne neucpávat.

Opatrně sleze ze štaflí. Zahýbá prsty na nohou. Podlaha je studená a hrubá, popraskaný beton ji škrábe do chodidel. Bude

potřeba s tím něco udělat. Ale nejdřív se Květa musí postarat o obložení stěn.

Celý den stráví lezením na štafle a cpaním novin do škvíry pod stropem. V poledne si udělá krátkou přestávku na oběd, na másle si opeče kousek lososa a k němu si dá bramborovou kaši. S plným žaludkem se jí na štafle leze hůř, zlobí se na sebe, že nepočkala, až její tělo potravu pořádně rozmělní a stráví.

Podvečer ji zastihne ve chvíli, kdy má hotové dvě třetiny místnosti.

Je zadýchaná a má červené tváře. Srdce jí rychle buší, svaly se chvějí únavou. Rozhodne se nechat si zbytek místnosti na zítřek. Poplácá štafle jako starého věrného koně. S obouváním se nenamáhá, ponožky zastrčí do kapsy a s botami v ruce vystoupá schody do haly. Překvapí ji, když v hale potká Ukrajinku Laru. Něco zamumlá a pečlivě za sebou zamkne dveře do sklepa. Pokud si Lara všimne Květiných bosých nohou, nedá nic na jevo. Z botníku si vezme tašky s nákupem a zdvořile ustoupí, aby Květa mohla ke dveřím svého bytu.

Dva dny štaflovno-novinového tělocviku se promítnou do Květiných snů. Vlastně to nejsou přímo sny, ale zvláštní rozostřené vidiny, které se dostávají na hranici spánku a bdění.

V pestré skrumáži Květiných představ, dojmů a myšlenek se štafle tyčí vysoko k nebi, připomínají tykadlo osahávající oblaka.

Petřínskou rozhlednu.

Vystoupali na ni s Jiřím, Květa tehdy čekala Evu. Večer, v ložnici, Jiřího ztopořený penis zvedal peřinu, takže musel přerušit přednášku, kterou ke Květě vedl, přednášku o rozhledně na Petříně a pětkrát větší Eiffelově věži, a Květa se mu

nabídla; vzal si ji i s kulatým břichem, ve kterém zrlo jejich dítě.

Květa se propadá do spánku jako do hluboké vody.

Její tělo se pomalu uvolňuje.

Vzpomínky na Jiřího se podobají malinkým závažíčkům, která má připevněná na konci každého svalového vlákna. Nechává se jimi vtisknout do matrace.

Představa Jiřího stojícího na špičce rozhledny je tak živá, že Květa téměř cítí jeho vůni. Ve spánku nakrčí nos a začichá; je tady Jiří a s ním i vertikála, kterou tehdy zdolali, ona šťastná a těhotná, on nedočkavý a plný sil, odhodlaný překonat všechno, co by mu mohlo stát v cestě.

Pokaždé, když si Květa uvědomí to šimrání mezi pupíkem a bránicí, ví, že musí Jiřího chránit, že se o něj musí postarat; to šimrání je její láska k němu, a tak Květa ohlazuje hrany a pečuje, plní domov vůní čerstvě upečeného závinu a naškrobeného prádla a Jiří se může věnovat, čemukoliv chce, může plout s proudem, protože — a to on netuší — ho má přivázaného ke kolíčku ve svém srdci a kdykoliv chce, zatáhne za tenké lanko a přitáhne ho zpět, taková je její láska, pevná a určující.

Rovnováha

Místnost ve sklepě je izolovaná, okno zatlučené.

Zbývá vnitřní vybavení.

Postel a stolek, židle.

Knihovnička.

Koberec na zakrytí studené betonové podlahy.

Malá lampička se žlutým stínítkem, která dovede vytvořit příjemnou atmosféru.

Polštářky.

Plastový kbelík s víkem, bude sloužit jako toaleta.

Květa sedí u psacího stolu v Jiřího pracovně. Pročítá si seznam, který právě napsala. Systematičnost je základ úspěchu, říkal Jiří. Nad každou položkou v seznamu se Květa zamyslí. Odhaduje, kolik sil ji bude stát. Postel přeškrtne. I kdyby ji rozebrala, nikdy nebude mít dost sil na to, aby ji odtáhla do sklepa. Matrace bude muset stačit.

Se stolkem a židlemi si poradí.

Knihovnička je nízká, tu také zvládne. Ve sklepě na ni položí háčkovanou dečku.

Kontrast bílé bavlny a tmavého dřeva.

Soška? Květa si potrpí na rokokové pastýřky.

Ne. Soška není dobrý nápad. Mohl by ji použít jako zbraň. Nebo ji rozbít a pořezat se s ní.

Květa poprvé myslí na budoucího obyvatele doupěte jako na někoho, kdo má vlastní vůli. Kdo by ji mohl ohrožit. Zatím ho vnímala pouze abstraktně. Jako neurčitou sílu, jíž se v pravou chvíli zmocní. Džina, kterého jedním tahem uvězní v lahvi.

Ucítí lehké pnutí na pažích. Zjistí, že se jí na nich postavily chloupky. Možná se jí dokonce zježily vlasy v zátylku. Květa si přeje rukou po šíji.

Je vzrušující myslet na to, že brzy nebude sama.

Vstane a dojde k rýsovacímu prknu v rohu pracovny. Do upínacího mechanismu na prkně připne seznam věcí, který si před chvílí napsala.

Malý lístek papíru na velké dřevěné desce.

Důkladná příprava.

Žádné překvapení.

Předvídavost.

Květa založí ruce za zády. Podlaha je v místě, kde stojí, ošlapaná od Jiřího bot; stával tu při rýsování, a ačkoliv o tom mnohokrát mluvili, nikdy nenechali parkety zbrousit.

Květa o kousek popojde.

Jiří často mluvil o rovnováze. O příjmu a výdeji. O stabilitě. Květa sevře rty. Teď je architektkou ona. Dlaní plácne do rýsovacího prkna. Papírek se seznamem se uvolní z klipsu a spadne na zem. Ohne se pro něj a sebere ho. Jemně se do ní zahryzne vztek.

Kdybych něco špatně vypočítal, řekl jí Jiří, když se seznámili, dům spadne.

Studoval architekturu a Květě připadalo, že má obrovskou moc. Počty, kterými se zabývala ona sama v účtárně mlékárny, kde pracovala, jí připadaly malicherné.

Z Jiřího zbyl popel a ona teď rozčileně kope špičkou nohy do mělkých škrábanců v parketách. Zůstala zaklesnutá v nerovnici, jejíž řešení by Jiří vzdal, s obrovskou touhou po druhém člověku a s řadou drobných úkolů, které musí splnit, pokud chce, aby její život znovu dával smysl.

Večer Květě zavolá Eva. Telefonuje jí pravidelně, jednou za měsíc.

Zítřejšího rána, oznámí.

Její hlas ve sluchátku je stručný, úsečný.

Ano, řekne Květa.

Někdy kolem oběda, upřesní Eva.

Něco uvařím, řekne Květa.

Nemusíš.

Obě se na chvíli odmlčí. Pak si Eva odkašle.

Přijdu sama, řekne. Alici není dobře.

Alice je Evina přítelkyně. Žijí spolu už dva roky. Květa ji viděla pouze jednou, na začátku jejich vztahu. Eva v každém telefonátu zdůrazňuje, že Alice nepřijde, jako kdyby ji Květa očekávala. Ve skutečnosti si Květa nedovede vybavit ani její tvář. Trochu ji to mrzí, má dojem, že kdyby Eva žila s mužem, zapamatovala by si ho líp.

Eva ukončí hovor a Květa chvíli stojí se sluchátkem v ruce. Už se osprchovala, je oblečená v noční košili a na nohou má trepky. Dá se do ní zima; dlaždice na zemi v předsíni studí a bačkory mají tenkou podrážku.

Květa s povzdechem odloží sluchátko. Na zítřek měla jiné plány, chtěla v doupěti položit koberec. Na půdě jich je stočených několik, měla v úmyslu je prohlédnout a vybrat ten nejmíň poničený.

Pomalu jde do kuchyně. Přemýšlí nad zítřejším obědem. Otevře lednici, pak spíž. Z mrazničky vytáhne kuře. Zítra ho upeče s rozmarýnem a udělá k němu štouchané brambory. Jednoduchá chuť se bude dobře hodit k monotematickému hovoru, který s Evou povedou.